

20 Φεβρουαρίου 1936

«Μπουκέτο — Οίκογένεια»

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — Η Μηλιά, ή τολμηρή καὶ μικρούλα κόρη του ψαρά Νικόλα Ντερρύ, καθώς περιπλανιόταν μιὰ μέρα στὴ βραχώδη ακτὴ ποὺ ἀπλωνότανε μπρὸς στὸ φτωχικὸ σπιτάκι της, ἀνακάλυψε τυχίας μιὰ τρύπα ποὺ ώδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς μεγάλου κι' ἀπροσίτου βράχου. Η Μηλιά μπαίνει ἔτσι μέσα στὸν βράχο, τὸν ἐπιθεωρεῖ καὶ ξαναγύριζει στὸ σπίτι της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν πῆ σὲ κανένα τίποτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψη της. «Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ δι πατέρας της πνίγηκε μιὰ μέρα ποὺ εἶχε ψεύτικὸ φάρεμα μὲ τρικυμία καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες πεθαίνει καὶ ή μητέρα της. Η Μηλιά μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸ της τὸν Γιαννάκη μένουν ἔρημα στὸν κόσμο. Η Μηλιά τότε γιὰ νὰ ζεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μιᾶς γρηῆς μέγαιρας ποὺ θέλει νὰ τὰ πάρῃ κοντά της, παίρνει τὸν ἀδελφό της καὶ καταφέυγουν στὸν βράχο

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ δυὸς ἀδέλφια στάθηκαν κι' ἀφογκράστηκαν προσεχτικά, ἀλλὰ καμμιὰ φωνὴ ἀνθρώπινη δὲν ἀκούστηκε. Μόνον δι θόρυβος τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων ἔκοθε τὴ σιωπὴ τῆς παραλίας.

Ο γόγγρος εἶχε ψοφήσει καὶ ή Μηλιά, περήφανη γιὰ τὸ κατόρθωμά της, ἀπλωσε τὰ χέρια της καὶ τὸν ἐμέτρησε.

— Εἶνε πιὸ μακρὺς ἀπὸ μένα, εἶπε στὸ Γιαννάκη, δι ὅποιος δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμα ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Νὰ χαθῇ τὸ παληόφιδο ποὺ μὲ τρόμαξε τόσο! ἔκανε δι μικρός. Οὔτε νὰ τὸ βλέπω θέλω...

— Αὐτὸς ὅμως δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ τὸ φᾶς μὲ τὴ μεγαλύτερη ὥρεξι, τοῦ ἀπάντησε η Μηλιά.

— Όχι, όχι! Εἶνε τόσο ἀσχημό! Καὶ φαντάζομαι πόσο ἀσχημό θὰ εἶνε μαγειρεμένο!...

— Αὐτὸς θὰ τὸ δοῦμε!... Θὰ φάῃ ἀπὸ αὐτὸς κι' δι γλάρος...

— Αλήθεια, ποῦ εἶνε δι γλάρος; ρώτησε δι Γιαννάκης.

— Οπου καὶ νῦνε, θάρητη τώρα...

Καὶ ή Μηλιά, ἀφοῦ ἔθγαλε τὰ σπάραχνα τοῦ ψαριοῦ κι' ἔκοψε τὴν οὐρά του, τὰ πέταξε πέρα.

Αμέσως τότε παρουσιάσθηκε δι γλάρος ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βράχου, ὅπου ήταν κρυμμένος, προχώρησε κολυμπῶντας καὶ καταβρόχθισε τὰ σπάραχνα καὶ τὴν οὐρά τοῦ γόγγρου μὲ μεγάλη εύχαριστησι...

— Βλέπεις πόσο τοῦ ἀρέσουν, Γιαννάκη! εἶπε η Μηλιά. "Ετοι θὰ ἀρέσῃ καὶ σένα δι γόγγρος, εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό..

— Ενῶ τὰ παιδιά μιλοῦσαν ἔτσι, ή θάλασσα ἔξακολουθοῦσε ν' ἀποτρυπιέται...

— Στὸ καλό, κυρά θάλασσα! φώναξε δι Γιαννάκης γελῶντας.

— Αμα θὰ ξαναγυρίσης, σὲ παρακαλῶ, νὰ μᾶς φέρης τίποτε... Θὰ μᾶς κάνης μεγάλη χάρι, κυρά θάλασσα... "Α, δὲν ξέρεις τὶς ὁμορφοὶ πράγματα που εἶνε ν' ἀνοίγη κανεὶς κουτιά καὶ σακκιά γεμάτων.

— Μου φαίνεται πώς θάχη κι' ἄλλα ψάρια ή καλαμωτή, εἶπε η Μηλιά. Νά, σὲ λιγάκι θὰ φύγη τὸ νερό καὶ θὰ ιδούμε... 'Ο γλάρος ζυγώνει... Καλὸ σημάδι αὐτό... Στοιχηματίζω πώς δὲν μᾶς φοβάται πειά καὶ πώς θάρητη νὰ μᾶς ζητήσῃ τὸ μερτικό του...

— Αν μπορούσαμε νὰ τὸν πιάσουμε, θὰ τοῦ ἔδενα τὴ σπασμένη του φτερούγα... "Ετοι θὰ γιατρεύοταν πιὸ γρήγορα καὶ δὲν θὰ συρνόταν πειά καταγῆς... Κύτταξέ τον ἔκει, πῶς τρέχει στὴν καλαμωτή καὶ πῶς τοιμάπει κάτω μὲ τὴ μύτη του!... Μὰ τί νὰ τρώ; "Α, γαρίδες... Νά τες!... Τίς βλέπεις πῶς πηδοῦν!...

Πάμε γρήγορα, γιατὶ αὐτὸς δι λαίμαργος δι γλάρος δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ τίποτε...

— Η Μηλιά κατέβηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὴν καλαμωτή.

— Υπῆρχαν ἔκει πλῆθος γαρίδες καὶ μερικὰ μεγάλα καθούρια ποὺ ἔφευγαν περπατῶντας λοξά, μὲ πολὺ κωμικὸ τρόπο...

— Ελα, Γιαννάκη, φέρε τώρα τὸ σακκί τὸ μαζέψουμε... Τίς πλῆθος! Δὲν θὰ πεθάνουμε σίγουρα αὐτὲς τὶς ήμέρες ἀπὸ τὴν πείνα!... "Ω! νὰ καὶ μιὰ μεγάλη γλώσσα!... Νά κ' ἔνα ωραῖο λιθρίνι!... Τί χαρά!

— Ενῶ ἔρριχναν τὰ ψάρια καὶ τὶς γαρίδες στὸ σάκκο, τὰ παιδιά εἶδαν τὸ γλάρο ποὺ ἔτρεξε καὶ κρύφθηκε σὲ μιὰ τρύπα κοντά στὸ τοίχωμα τοῦ βράχου. Οὔτε ή Μηλιά, οὔτε δι Γιαννάκης εἶχαν προσέξει ως

τότε τὴν τρύπα αὐτή, γιατὶ μερικὲς πέτρες σκέπαζαν κάπως τὸ μέρος ἔκεινο.

— Τί γυρεύει δι γλάρος μας σ' αὐτή τὴ μικρὴ σπηληά; ρώτησε δι Γιαννάκης.

— Στάσου, θὰ σηκώσω τὸ μανίκι μου καὶ θὰ χώσω μέσα στὴν τρύπα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ ιδω τί εἶνε... εἶπε η Μηλιά.

— Εχώσε τότε στὴν τρύπα δόσο σχεδὸν τὸ χέρι της καὶ τὸ τράχηδε πάλι γεμάτο γαρίδες.

— Κι' ἄλλες γαρίδες! φώναξε χαρούμενη. Κι' αὐτὲς ἀκόμα πιὸ ώραιες ἀπὸ τὶς ἄλλες...

— Ο Γιαννάκης ἄνοιξε τὸ σάκκο καὶ ή Μηλιά ἔρριξε μέσα τὶς γαρίδες.

— Άλλα καθὼς ή μικρούλα ξανάχωσε τὸ χέρι της ἀκόμα πιὸ θαύμειά στὴν τρύπα, αἰσθάνθηκε ἔξαφνα στὴν ἄκρη - ἄκρη τῶν δαχτύλων της ἐνα σκληρὸ πράγμα ποὺ φαινόταν σκεπασμένο ἀπὸ ὅμμο... "Ηταν ὅμως ἀδύνατο νὰ τὸ πιάσῃ... Δὲν τὸ ἔφτανε.. Καὶ τὶ ἀσχημη μυρωδιὰ ποὺ ἔθγαινε ἀπὸ αὐτή τὴν τρύπα... Σίγουρα θὰ υπῆρχαν ἔκει μέσα σάπια ψάρια. Αὐτὸς ἄλλως τε ἔξηγοῦσε γιατὶ ήσαν τόσο καλοθρεμμένες ή γαρίδες ποὺ βρῆκαν μέσα στὴν τρύπα.

— Ο Γιαννάκης ώστόσο ήταν περίεργος νὰ μάθη τὶ υπῆρχε μέσα στὴ φυσικὴ ἔκείνη κρύπτη καὶ εἶπε στὴν ἀδελφή του:

— Μηλιά, δεῖξε μου τὶ ἔπιασες...

— Δὲν ἔπιασα τίποτε... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιάσω.

— Καὶ ή Μηλιά ἔχωσε τόσο θαύμειά τὸ χέρι της, ώστε τὸ μάγουλό της κόλλησε στὸ βράχο. Περισσότερο δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χώσῃ...

— Μὰ τὶ σοῦ φαίνεται νὰ εἶνε; ρώτησε δι Γιαννάκης.

— Ξέρω κι' ἔγω; "Ενα πράγμα σκληρό...

— Μήπως κανένας ἀστακός;

— "Α, ὄχι... Σάν κουτί φαίνεται...

— Κουτί; Τί λές; Γιὰ πιάσε το λοιπόν!

— Αδύνατο! Μονυχά μὲ τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων μου τὸ φτάνω...

— Τί θὰ κάνουμε λοιπόν; εἶπε στενοχωρημένος δι Γιαννάκης. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀφήσουμε ἔτσι, ἔκει μέσα...

— Εγώ δὲν μπορῶ πειά νὰ κάνω τίποτε, τοῦ ἀπάντησε η Μηλιά. Μοῦ πόνεσε δι δῶμος... "Άλλα δὲν υπάρχει φόβος νὰ μᾶς φύγη ἀπὸ δῶμα μέσα... "Εχουμε καιρὸ νὰ σκεφθοῦμε μὲ τὶ τρόπο θὰ τὸ πιάσουμε...

— Ο Γιαννάκης τὸ πῆρε ἀπόφασι δὲν θὰ ἔβλεπε τὸ κουτί ζειλήνη τὴν ήμέρα κι' δι νοῦς του ἀφωσιώθηκε σ' ἄλλα πράγματα.

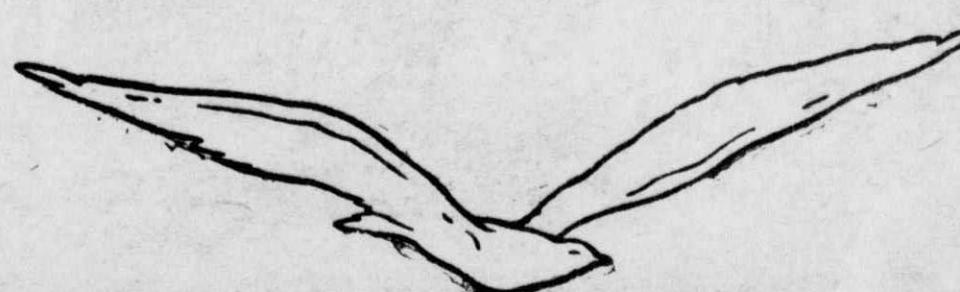
— Επαιξε, πήδησε, κυνήγησε τὴν ἀδελφή του καὶ ἀφοῦ κουράστηκε ἀρκετά, ἀνέβηκε στὴ σπηληά, μαζὺ μὲ τὴ Μηλιά, ή δι πούα θὰ μαγείρευε γιὰ τὸ βράδυ, ἐνῶ ἔκεινος θὰ διάθαξε τὸ μάθημά του.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ δυὸς ἀδέλφια ξύπνησαν μὲ τὴν ἐλπίδα δὲν θὰ εύρισκαν πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα — δῶρα τῆς θάλασσας — καὶ πρὸ πάντων δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴν τρύπα τὸ μυστηριώδες ἔκεινο πράγμα, ποὺ τοὺς εἶχε βάλει σὲ πολλὴ μεγάλη περιέργεια.

Μόλις πρόσβαλαν στὸν ἔξωστη, εἶδαν κάτω ἐνα μικρὸ βαρελάκι ἐπάνω σ' ἔνα σωρὸ ἀπὸ φύκια.

— Κι' ἄλλο πράγμα, Μηλιά! φώναξε δι Γιαννάκης. Βλέπεις δὲν μὲ δλες τὶς ἀτυχίες μας, ἔχουμε ἀκόμα τύχη....

— Εχε χάρι στὸ πλοϊο ποὺ ναυάγησε! τοῦ ἀπάντησε η Μηλιά. "Ηταν ἔνα ἀπὸ τὰ πλούσια κι' ὄμορφα ἔκεινα βαπτώρακια τῶν πλουσίων ποὺ βλέπαμε συχνὰ νὰ περνᾶν, δταν φαρεύαμε μαζὺ μὲ τὸν πατέρα... Τί καθαρά, τί κομψά πυὺ ήσαν!... "Ολο κυρίες καὶ καλοντυμένα παιδάκια περπατοῦσαν ἐπάνω στὰ κατάστρωμα... Αὐτὰ τὰ βαπτώρια ταξιδεύουν

για διασκέδασι και δχι για έμπόριο... Πώς μου ἄρεσε νὰ τὰ
βλέπω!... Αύτὸ ποὺ βούλιαζε εδὼ κοντά, θα εἶχε μέσα πολλά
πράγματα.. Και τώρα τὰ ξεύραζε ή θάλασσα και μᾶς τὰ φέρ-
νει εσώ.

Κι' ἐνā ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ή Μηλιά, κύτταζε τὸ βαρελάκι.
—Τι νάχη μέσα ἀρά γε; εἶπε.

—Δὲν ζέρω, ἀπάντησε ό Γιαννάκης. 'Εσύ ξέρεις;

—Οχι, ἀλλά μαντεύω...

—Τι; Πές μου, τὶ ἔχει;

—Πάμε τώρα κάτω καὶ σὲ λίγο θὰ ίδουμε...

Κατέθηκαν κάτω στὴν αὔλη κι' ἔτρεξαν στὸ βαρελάκι.

—Πρέπει νὰ τὸ κυλήσουμε ώς τὴ σκάλα, εἶπε ή Μηλιά. "Ελα,
Γιαννάκη, βοήθα με!..."

'Η Μηλιά πῆρε δυὸ παυσάλους κι' ἔδωσε τὸν ἔνα στὸν ἀδελφό
της.

—Χῶσε τὴν ἄκρη τοῦ ξύλου κάτω ἀπὸ τὸ βαρέλι! εἶπε ή Μη-
λιά. Θὰ κάνω τὸ ίδιο κι' ἔγω και θὰ τὸ σπρώξουμε μαζύ... "Ε-
λα, ἔμπρος!..."

Τὰ ἀδελφια ἔσπρωξαν συγχρόνως και τὸ βαρελάκι κύλησε.
"Ετοι ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές τὸ πῆγαν ώς τὴ βάσι τῆς σκά-
λας. Ἀλλὰ τὸ δυσκολωτερὸ δὲν εἶχε γινεῖ ἀκόμα... Πώς θὰ τὸ
ἀνέβαζαν ώς ἀπάνω; 'Η Μηλιά φούσταν μήπως τοὺς ξεφύγη και
πέσῃ ἀπάνω στὰ πόδια τους και τυύς τὰ σπάση... Και κάθησε
στὸ πρώτο σκαλοπάτι γιά νὰ σκεφθῇ καλύτερα τὶ ἔπρεπε νὰ
κάνουν...

Ν' ἀνοίξουν ἔκει κάτω τὸ βαρέλι; "Οχι, αὐτὸ δὲν ἥταν φρόνι-
μο γιατὶ δὲν ἤξεραν τὶ εἶχε μέσα... Μποροῦσε νάχη τίποτε ποὺ
νὰ χυθῇ ή νὰ διαλυθῇ στὸν ἀέρα...

Ἐξαφνα, ή Μηλιά θυμήθηκε τὸ σχοινὶ μὲ τὸ δρόπιο ἥταν δεμέ-
νος δάσκαλος και πήγε και τόφερε. Τύλιξε μ' αὐτὸ τὸ βαρέλι, ἀλλά
κριθῶς ἀπὸ τὴ μέση. Ιο περιεχόμενό του φαινόταν πολὺ βαρύ,
μολονότι δὲ ούγκος ιου ἡταν μικρες.

—Έσύ, Γιαννάκη, θ' ἀνέθης ἔνα-ἔνα τὰ σκαλιὰ και θὰ τρα-
βᾶς τὸ σκοινί, ἐνώ ἔγω θὰ σπρώχνω τὸ βαρέλι ἀπὸ κάτω. Προ-
σεξε δμως μὴν ἀφήσης τὸ σχοινὶ πρὶν μου τὸ πῆς, γιά νὰ προ-
φτάσω τούλαχιστον νὰ φυλαχτῶ...

Ἄφοῦ ἔγιναν δλες ή προετοιμασίες, δ Γιαννάκης ἔπήρε τὸ
σχοινὶ στὸν δμο του κ' ή Μηλιά πῆρε ἔνα πάσσαλο κι' ἀνασή-
κωνε τὸ βαρέλι. Τὸ πράγμα ἥταν εύκολωτερὸ ἀπ' δ, τι εἶχαν
νομίσει στὴν ἀρχή. "Οταν τὸ βαρέλι ἀνέθηκε ώς τὴ μέση τῆς
πρώτης σκάλας, ή Μηλιά γονάτισε, τὸ στήριξε ἐπάνω στὸν δμο
της, κι' ἔπειτα σηκώθηκε και τὸ ἔσπρωξε μὲ τόση δύναμι, ώ-
στε τὸ βαρέλι βρέθηκε μὲ μιάς στὸ σκαλοπάτι.

—Νά το! Τὸ εἰδες; φώναξε ή Μηλιά γελῶντας θριαμβευτικά.
'Η ἀλήθεια εἶνε δτι μὲ βοήθησες και σύ... Χωρίς ἐσένα, δὲν θὰ
μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε...

Ο Γιαννάκης, μολονότι εἶχε ἀρχίσει νὰ κουράζεται κολακεύ-
θηκε ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τῆς ἀδελφῆς του και φιλοτιμήθηκε νὰ
μὴν ἀφήσῃ τὸ σκοινί.

—Εισι τὰ δυὸ δυὸ παιδιά ἔξηκολούθησαν τὴν ἔργασία τυς κι'
ἀνέβασαν τὸ βα-

ρέλι ἀρκετὰ σκα-
λοπάτια. Ἀλλά,
τὸ προτελευταῖο
σκαλοπάτι, ποὺ ή-
ταν ψηλότερο ἀπὸ
τ' ἀλλα, δ Γιαν-
νάκης φώναξε:

— Μηλιά, φυλά-
ξου... Θ' ἀφήσω τὸ
σχοινὶ... Δὲν μπο-
ρῶ πειά...

Μ' ἔνα πήδημα,
ή Μηλιά βρέθηκε
κοντά στὸν ἀδελ-
φό της, ἔπιασε κι'
αὐτὴ τὸ σχοινὶ και
τὸ τράβηξε μὲ τό-
ση δύναμι, ώστε
και τὰ δυὸ ἀδελ-
φια μαζύ κατώρ-
θωσαν ν' ἀνεβά-
σουν τὸ βαρέλι ώς
τὸ τελευταῖο σκα-
λοπάτι, τὸ δρόπιο
δὲν ἥταν και πολὺ^{ψηλό}.

—Ελα, Γιαννά-
κη! φώναξε ή Μη-
λιά στὸν ἀδελφό
της. Δῶσε ἀκόμα
μιά και τελειώσα-
με... Ο μικρός δὲν
θέλησε νὰ υπακού-
ση κι' ἔπειδη ή ἀ-
δελφή του τὸν

μάλλωσε κι' ἔπειμεινε νὰ τὴν βοηθήσῃ γιά νὰ μπάσουν τὸ βαρέλι,
μέσα στὴ σπηληά, ἀρχισε νὰ κλαίη και εἶπε δτι τοῦ πονοῦσε πο-
λὺ ή μέση.

—Ἐται τὸ λές, τοῦ ἀπάντησε ή Μηλιά. Τὸ λές γιά νὰ μὴ μὲ
βοηθήσῃς... Καλά, λοιπόν... Ήσα σ' ἀφήσω κι' ἔγω και θὰ κάνω
δ, τι πρέπει μόνη μου...

Και πραγματικά, ή Μηλιά κύλησε μόνη της τὸ βαρέλι μέσα
στὴ σπηληά.

Ο Γιαννάκης τὴν ἀκολούθησε και ξαπλώθηκε στὸ στρῶμα
κλαίγυντας δυνατά...

—Μὰ οτ' ἀλήθεια τὸ κάνεις; τὸν ρώτησε ή Μηλιά κάπως ἀ-
νήσυχη τώρα. Ηονάς πουθενά;

—Ναι, σου λέω... Ναι, μου πονάει ή μέση μου και δὲν μπο-
ρῶ νὰ κουνηθῶ...

Και μὲ τὴν παραμικρὴ κίνησι ποὺ ἔκανε, ξεφώνιζε:

—Ω!... Ω! μάνα μου!...

Και ο Γιαννάκης ἀρχιζε νὰ κλαίη και ν' ἀναστενάζῃ...

—Η Μηλιά τὸν λυπήθηκε και, σκύβοντας κοντά του, τοῦ εἶπε:

—Πουλάκι μου, ἔγω φταίω ποὺ σ' ἔθαλα νὰ κάνης ἔνα πράγ-
μα ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις σου... "Ελα, μὴν κλαίς και θὰ
σου περάση... Θέλεις νὰ σου πῶ κανένα παραμύθι;

—Οχι...

—Θέλεις νὰ σου φτιάξω μιὰ ωραία συύπα;

—Οχι... δχι... δὲν θέλω...

—Τι θέλεις λοιπόν;

—Τίποτε... "Ω! ω!... μανυύλα μου, πῶς πονάω...

Και δός του κλάματα και δός του φωνές δ Γιαννάκης...

—Η Μηλιά κάθησε στὸ στρῶμα, κοντά στὸν ἀδελφό της πολὺ^{λυπημένη} ποὺ τὸν ἄκουγε νὰ στενάζῃ ἔτσι. "Α! βέβαια, θὰ ύ-
πόφερε πολύ, θὰ ύπόφερε ἀληθινά!... Δὲν ἥταν δυνατόν νὰ χύνη
τόσο. δάκρυα στὰ ψέματα!

—Θέλεις πουλάκι μου, νὰ κοιμηθῆς; τὸν ρώτησε.

—Και πῶς νὰ κοιμηθῶ μὲ τέτοιους πόνους ποὺ ἔχω;

—Μὰ γιὰ δοκίμασε!...

Και ή Μηλιά ἀρχισε νὰ τραγουδά σιγά-σιγά, μ' ἀργή φωνή
νανουρίζοντας τὸν όπως τὰ μικρὰ παιδιά.

—Επειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη ἔκλεισαν
κ' ή Μηλιά δὲν τολμοῦσε νὰ κινηθῇ ἀπὸ φόρο μήπως τὸι ξυπνή
σῃ. Και δμως ήθελε νὰ σπάσῃ ξύλα, ν' ἀνάψῃ φωτιά, νὰ μαγει-
ρέψῃ τὴ σούπα... Πῶς δμως ποὺ θὰ ἔκανε θόρυβο;... Τι νὰ κά-
νη, ποὺ δ Γιαννάκης θὰ ξυπνοῦσε σὲ λίγο πεινασμένος και δὲν
θὰ εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ δώσῃ παρὰ ξερό παξιμάδι...

Τότε ή Μηλιά σκέφθηκε νὰ μαγειρέψῃ ξώ... Θάναθε φωτιά
ἐπάνω στὴ σκάλα, θάρριχνε στὴ χύτρα τους ἔνα κομμάτι ἀπὸ
τὸ γόγγυρο και, ἀν ἐν τῷ μεταξύ ἄκουγε τὸ Γιαννάκη νὰ τὴ
φωνάζῃ, θὰ ἔτρεχε κοντά του.

Αύτὸ ἔκανε πράγματι ή Μηλιά. "Οταν ἔβρασε ή σούπα, τὴν
ἔπηρε μαζύ της και μπήκε στὸ σπήλαιο. Τὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη
ἥσαν ἀκόμα κλειστά. Εἶχε ξυπνήσει δμως και μουρμούριζε πῶς
διψάει... 'Η Μηλιά πῆρε μ' ἔνα κουτάλι λίγο δροσερὸ νερό και
τοῦ τὸ ἔθαλε στὸ στόμα.

—Άλλὰ δ Γιαννά-
κης τὸ ἔφτυσε κι'
ἄνοιξε τὰ μάτια
του.

—Γιατί; Δὲν ε-
πεις πῶς διψάς;

—Ναι... Διψάω..
ἀπάντησε δ μι-
κρός κλαυθμηρ-
ζοντας.

—Τότε γιατί δὲν
πίνεις νερό ;

— Δὲν μου ἀρέ-
σει... Θέλω λεμο-
νάδα...

—Λεμονάδα; Ε-
κανε ή Μηλιά ξα-
φνιασμένη. Και πο
νά νὰ τὴ βροῦμε
τὴ λεμονάδα ;

—Τίποτα! Τίπο-
τε δὲν έχουμε δῶ
μέσα! Εκανε δ
Γιαννάκης μὲ πε-
σμα. Γι' αὐτὸ και
έγω θὰ φύγω...

Κι' έκανε νὰ
σηκωθῇ... Άλλ' ἀ-
μέσως έβγαλε μιὰ
κραυγὴ κι' ἀρχισε
νὰ κλαίη δυνατά.
(Ακολουθεῖ)

Τὰ ἀδελφια ἔσπρωξαν συγχρόνως και τὸ βαρέλι κύλησε.